

Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság
6.Bf.130/2023/10.

A Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság a Budapesten 2023. június 14. napján megtartott nyilvános ülésen meghozta a következő

v é g z é s t:

Az emberölés bűntette miatt Terhelt1 vádlott ellen folyamatban lévő büntetőügyben a Fővárosi Törvényszék 2023. február 7. napján kihirdetett 20.B.342/2021/45. számú ítéletét helybenhagyja.

A vádlott által 2023. február 7. napjától a mai napig letartóztatásban töltött időt a kiszabott szabadságvesztésbe beszámítja.

I n d o k o l á s

[1] A Fővárosi Törvényszék a 2023. február 7. napján kihirdetett 20.B.342/2021/45. számú ítéletével Terhelt1 vádlottat bűnösnek mondta ki a Btk. 160. § (1) bekezdésébe ütköző és aszerint minősülő emberölés bűntettében, ezért 11 év és 6 hónap börtön fokozatban végrehajtandó szabadságvesztésre és 10 év közügyektől eltiltásra ítélte. Megállapította, hogy a vádlott legkorábban a büntetés kétharmad részének kitöltését követő napon bocsátható feltételes szabadságra. A kiszabott szabadságvesztésbe beszámítani rendelte a vádlott által 2019. október 11. napjától 2020. január 31. napjáig előzetes fogvatartásában töltött időt. Rendelkezett az eljárás során lefoglalt bűnjelekről, továbbá a vádlottat kötelezte 1.048.833 forint bűnügyi költség megfizetésére.

[2] A kihirdetett ítéletet a tárgyaláson jelenlévő ügyész tudomásul vette, míg az ítélettel szemben a vádlott és védője a vádlott javára jogos védelmi helyzet megállapítása (és értelemszerűen a vádlott felmentése), másodlagosan a kiszabott büntetés enyhítése érdekében, míg a védő ezen felül az ítéletben megállapított téves büntetőjogi minősítés miatt is fellebbezést jelentett be.

[3] A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség a BF.267/2023/4. számú átiratában a fellebbezéseket nem tartotta alaposnak. Utalt arra, hogy a védelmi fellebbezéseknek az ítéleti

tényállást, ekként a határozat megalapozottságát is támadó tartalmára figyelemmel a másodfokú felülbírálat a Be. 590. § (1) és (2) bekezdésére figyelemmel teljeskörű.

[4] Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság a Be. 198. § (1) bekezdésében írtaknak megfelelően utasította el szakértő szakértőként való kirendelésére, és az általa adott vélemény szakvéleményként való értékelésére vonatkozó védelmi indítványt, mert a védő eljárása a Be. 190. § (1) és (2) bekezdésében írtaknak nem felelt meg. Utalt arra, hogy a törvényszék eljárása során a valósághű tényállás, illetve a büntető és a büntetőeljárás jogszabályok alkalmazásában jelentős tények felderítése érdekében szükséges bizonyítást lefolytatta, a megállapított tényállás nem szenved a Be. 592. § (1) és (2) bekezdésében írt hibákban, illetve hiányosságokban, az ítélet megalapozott.

[5] A főügyési álláspont szerint az elsőfokú bíróság a bizonyítékokat teljes körűen, az ügyiratokban rögzített tartalommal vette számba, azokat egyenként és összességükben a logika szabályainak is megfelelően, részletesen értékelte, ennek alapján okszerű mérlegeléssel állapította meg a tényállást. Ez esetben a Be. 591. § (1) bekezdésében írtakra figyelemmel a másodfokú bíróság erre alapítja a határozatát. Kiemelte, hogy az elsőfokú bíróság helytálló és meggyőző magyarázatát adta annak, hogy a vádlott vallomását miért nem fogadta el, és a cselekvőségét miért az észlelő tanúk vallomása alapján állapította meg.

[6] A tanúk egyezően számoltak be a vádlott indokolatlan kötekedéséről, a Pizzériában tanúsított kihívó, provokatív viselkedéséről, illetve a sértettel szemben alkalmazott erőszak mibenlétéről, elhúzódo jellegéről, helyszíneiről is. Kifejtette, hogy e vallomások alapján egyértelműen helyes az elsőfokú bíróság azon megállapítása, mely szerint a provokációt követően a vádlott volt az, aki a tettelegességet is kezdte, ezzel ellentétes tényeket a tényállásban jogszerűen megállapítani nem lehet. Rámutatott arra, hogy ennek megfelelően az elsőfokú bíróság ugyancsak részletesen és meggyőzően érvelt az ítélet [85]-[87] bekezdéseiben arra nézve is, hogy a vádlott javára a jogos védelem büntetendőséget kizáró oka miért nem állapítható meg. Álláspontja szerint a vádlott és védő jogos védelmem megállapítására irányuló indítványa nem foghat helyt.

[7] Kiemelte, hogy az elsőfokú bíróság a cselekmény büntetőjogi minősítésével szintén részletesen foglalkozott, és az ítélet [88]-[94] bekezdéseiben teljes mértékben helytálló – a 3/2013. BJE-nek megfelelő – érveléssel vezette le, hogy milyen ténybeli alapon vont le arra nézve következtetést, hogy a vádlottat a cselekmény során emberölésre és nem testi sértésre irányuló szándék vezette.

[8] A főügyesség érvelése szerint az igazságügyi orvosszakértői vélemény – a szakértők által a tárgyaláson előadottakkal együtt – nem hagyott kétséget afelől, hogy a sértett halálához vezető okfolyamatot a vádlott indította el, a helyszínre érkezett segítség nélkül a sértett néhány percen belül a helyszínen elhalálozott volna. Mindezen körülmények együttes értékelése alapján egyetértett az elsőfokú bíróság azon megállapításával, mely szerint a vádlott tudatában a sértett halálának lehetősége megjelent, és felfokozott idegállapotában abba nem csupán belenyugodott, hanem azt már kívánta is, ekként törvényes a cselekmény

emberölés szerinti minősítése. Egyetértett az elsőfokú bírósággal abban is, hogy az emberölés különös kegyetlenséggel való elkövetésének minősítő körülménye a vádlott terhére nem állapítható meg. Álláspontja szerint az e körben az ítélet [93] bekezdésében írtak helytállóak. A cselekmény büntetőjogi minősítését támadó fellebbezést ezért szintén nem tartotta alaposnak.

[9] Kiemelte, hogy a büntetés enyhítésére irányuló fellebbezés nem alapos, mert annak teljesítése, rövidebb tartamú szabadságvesztés kiszabása a büntetéskiszabás alapelveinek sérelme nélkül nem végezhető el. A vádlott a cselekményével valóban méltatlanná vált arra, hogy a közügyek gyakorlásában a jogtisztelő állampolgárokkal együtt vegyen részt, az azoktól való eltiltás álláspontja szerint a Btk. 61. § (1) bekezdése alapján törvényes, tartama nem eltúlzott. Utalt továbbá arra, hogy az ítélet egyéb rendelkezései a törvényi előírásoknak megfelelnek, azonban álláspontja szerint a költségjegyzéken helyesen szereplő tételek összege 1.038.833 forint, a vádlottat a Be. 574. § (1) bekezdése alapján ennek viselésére kell kötelezni. Mindezek alapján azt indítványozta, hogy a Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a Be. 606. § (1) bekezdése alapján a bűnügyi költség összege tekintetében változtassa meg, egyebekben az ítéletet hagyja helyben.

[10] A védő is előterjesztette fellebbezése írásbeli indokolását, amelyben rögzítette, hogy fellebbezést csak és kizárólag téves minősítés és enyhítés érdekében kívánja fenntartani, a jogos védelmi helyzet megállapítása és értelemszerűen a vádlott felmentésre iránt előterjesztett jogorvoslati kérelmét visszavonta. Nem értett egyet a bíróság ítéletében megállapítottakkal a tekintetben, hogy a tanúk közül az eljárás során többen arról számoltak be, hogy volt ütés-váltás a vádlott és a sértett között még odabent, mint ahogyan dulakodás is. Tehát álláspontja szerint ez nem egy egyoldalú dolog volt annak ellenére, hogy a tanúk vallomása szerint a vádlott provokálta a sértettet. A csatolt fényképek alapján kétségbe vonta, hogy tanú7 valóban láthatta-e a síneknél történeteket. Kiemelte, hogy a tanú 15-20 rúgást látott, és hogy a verés 5-6 percig tartott, aztán a tárgyaláson már finomított és jóval kevesebb rúgásban és jóval rövidebb időintervallumban határozta meg a bántalmazás hosszát.

[11] Kiemelte, hogy nem szabad figyelmen kívül hagyni azt a tényt sem, hogy a vádlott is szenvedett el sérüléseket. A szakértői vélemény az elmeállapotára vonatkozóan sem tett olyan megállapításokat, amely az ilyen jellegű cselekmény elkövetését a későbbiekben is valószínűsítene. Álláspontja szerint az állapítható meg, hogy védencének nem volt korábban semmilyen olyan sérelme a sértettel kapcsolatosan, ami megtorlást igényelt volna. Utalt arra, hogy a vádlott nem hagyott fel a bántalmazással, azonban az a három alkalomból egyik esetben sem tartott hosszabb ideig. Első alkalommal ütés-váltás és dulakodás is volt, második alkalommal a lábát ütötte ki és talán egy rúgás történt, ami bizonyítható.

[12] A védő hivatkozása szerint az első verekedés hevében hangzott el a vádlott részéről a „megöllek” kifejezés, amivel kapcsolatban megjegyezte, hogy ezt nem lehetett komolyan venni, hiszen hasonló helyzetben igencsak gyakori az ilyen kijelentés. Felhívta a figyelmet arra, hogy a 3/2013. BJE határozat szerint is kellő körültekintéssel kell vizsgálni azt, hogy ez a kijelentés megalapozza-e az ölési szándék megállapítását. Ezzel kapcsolatban szükségesnek tartotta annak kiemelését, hogy csak és kizárólag az 1. számú tanú számolt be ilyen kijelentésről, ezért kétséges az is, hogy az egyáltalán elhangzott-e. Hivatkozott arra,

hogy a harmadik alkalommal történő bántalmazás kapcsán a tanúk vallomása alapján nem egyértelmű, hogy mi történt.

[13] Jogi álláspontja szerint a támadott testtájék sem támasztja alá az emberölési szándékot, hiszen az egész folyamat nagyon rövid ideig tartott, és a szakértő sem állapította meg egyértelműen, hogy rúgások történtek. A két korábban történt bántalmazás során egyáltalán nem volt arra utaló jel, hogy a vádlottnak emberölési szándéka lett volna. Nem fejtájékra irányult a rúgás a vádlott részéről, korábban is inkább „kakaskodás” volt, dulakodás, nem pedig konkrét, egyoldalú bántalmazás. A kezdeményező fél a vádlott volt ugyan, ami még nem alapozza meg az emberölési szándékot.

[14] Rámutatott arra is, hogy a bántalmazással bekövetkezett halál esetén fontos megvizsgálni a körülményeket, hiszen itt az „eszköz” (puszta kéz) nem olyan jellegű, melyre figyelemmel egyértelműen megállapítható lenne az emberölés elkövetése. A 3/2013. BJE határozat szerint önmagában az eszköz még nem alapozza meg az ölési szándékra való következtetést. Ezekben az esetekben vizsgálni kell, hogy nincsenek-e olyan tényezők, melyek kizárják azt. Amennyiben az eszköz maga az ember keze, lába, akkor még inkább gondos vizsgálatot és mérlegelést igényel az, hogy mi volt az elkövető szándéka: testi sérülés okozása, vagy pedig a sértett halála. Lehetségesnek tartotta azt a tényt is, hogy a vádlottnak nem volt problémája a sértettel korábban. A konfliktust ő generálta, ez azonban még nem tekinthető olyan indító oknak, mely végül a sértett megöléséhez vezetett. Álláspontja szerint tehát nincs meg az az ok, melyből az ölési szándékra kétséget kizáróan lehetne következtetni.

[15] Utalt arra, hogy a vádlottban fel sem merült benne, hogy a sértett a bántalmazás következtében meghalhat. Az ütések és rúgások nem voltak olyan erejűek, amelyek egyértelműen igazolnák az emberölési szándékot. Vizsgálni kell, hogy mit is fogott át a vádlott tudata. A sérülés helye és jellege is következtetési alap lehet az elkövető szándékára. A sérülés helyéből az erőbehatással összefüggésben lehet következtetést levonni, hogy a vádlott emberölést vagy halált okozó testi sértést követett el. A történet kezdeti szakaszában, az első két alkalommal a bántalmazás nem volt olyan erejű, illetőleg nem is irányult olyan testtájékra, melyből egyértelműen következtetni lehetett volna az ölési szándékra. A harmadik esetben már más a támadott testtájék, viszont figyelembe véve az előzményeket, nem zárható ki, hogy szándéka csak testi sértésre irányult. Álláspontja szerint védenecse esetében szándéka csak és kizárólag testi sértés okozására irányult. A harmadik alkalommal a síneknél történt bántalmazással összefüggésben rámutatott, hogy ha a vádlott tudata az életveszély bekövetkezésének lehetőségét is átfogta, majd a magatartásával összefüggésben a sértett halála is bekövetkezett, az eredmény tekintetében kizárólag a gondatlan bűnössége áll fenn. Álláspontja szerint az emberöléshez szükséges halálos eredmény létrehozására irányuló szándék nem állapítható meg, csupán halált okozó testi sértés büntette.

[16] Kitért még az ítéletben felsorolt súlyosító és enyhítő körülményekre, azonban álláspontja szerint még az emberölés megállapítása esetén is eltúlzottnak tekinthető a kiszabott szabadságvesztés büntetés, hiszen az a középértéket meghaladja annak ellenére, hogy védenecse vonatkozásában a büntetés kiszabási körülmények ezt nem indokolják. Rámutatott arra, hogy az elsőfokú bíróság tévesen ítélte a vádlott terhére a motiváció, ok és indok nélküli elkövetést, mint súlyosító körülményt, tekintettel arra, hogy amennyiben bármilyen ok megállapítható lett volna a bíróság által hivatkozott módon, akkor az minősített emberölés megállapítására lett volna alkalmas. Ez azonban fel sem merült az eljárás során, erre figyelemmel kérte mellőzni a súlyosító körülmények köréből ezen megállapítást. A vádlott kitartó szándékát, a térben és időben elhúzódó elkövetést a bíróság szintén az emberölés megállapíthatóságával kötötte össze, amelyet álláspontja szerint súlyosító

körülményként értékelni nem lehet, hiszen a tényállás részét is képezi. Utalt még arra, hogy védenca 23 évvel ezelőtti elítélése egyetlen bűnügyi nyilvántartási rendszerben sem szerepel, ezért a büntetlen előéletét enyhítő körülményként kérte figyelembe venni. További enyhítő körülményként kérte értékelni, hogy a vádlott egyébként rendezett családi körülményekkel, megfelelő családi háttérrel rendelkezik, a kényszerintézkedések elrendelését megelőzően dolgozott.

[17] Mindezekre figyelemmel indítványozta, hogy a másodfokú bíróság a vádlott bűnösségét a Btk. 164. § (1) bekezdésébe ütköző és a (8) bekezdés szerint minősülő halált okozó testi sértés büntetében állapítsa meg, és a kiszabott szabadságvesztés büntetést ehhez mérten jelentősen enyhítse.

[18] A védő a nyilvános ülésen az írásbeli fellebbezésében írtakat minden tekintetben fenntartotta, azt megismételni nem kívánta. Hangsúlyozta, hogy a fellebbezést kizárólag a téves minősítés megállapítása és a büntetés enyhítése érdekében tartja fenn. A fellebbezésének indoklásából kiemelte, hogy a 3/2013 BJE alapján szükséges állást foglalni abban is, hogy a vádlott szándéka emberölésre, vagy testi sértésre irányult-e. Álláspontja szerint az élet kioltására irányuló vádlotti szándék jelen esetben nem állapítható meg az ütések száma, azok erőssége, a támadott testtájék és az eszközhasználat hiánya miatt, még akkor sem, ha a vádlott részéről a bántalmazás kezdetekor elhangzott a „megöllek” kifejezés, mert az a valós vádlotti szándék megítélésére nem alkalmas.

[19] A vádlott nem vitatottan közönyösen viselkedett a tanúk elmondása szerint a bántalmazást követően, de abból a kijelentéséből, miszerint „megvertem kicsit” sem vonható le az ölési szándékra következtetés, hiszen magáról a bántalmazásról számolt be. Érvelése szerint a hétköznapi tapasztalatai alapján egy fejre mért rúgás nem vezetne halálhoz. Kifejtette, hogy amennyiben mindezek ellenére a cselekmény minősítésén nem változtatna a másodfokú bíróság, a kiszabott büntetés ez esetben is eltűzött. Hivatkozott továbbá arra, hogy a cselekmény motivációjának hiánya a Btk. 160. § (1) bekezdésébe ütköző és aszerint minősülő emberölés alapesetének a sajátos tulajdonsága, ezért súlyosító körülményként nem értékelhető. Álláspontja szerint az 56. Bkv. II/2. pontja alapján a külföldön történt, de Magyarországon el nem ismert elítélés súlyosító körülményként nem vehető figyelembe. További enyhítő körülményként kérte azonban számba venni a vádlott magas vérnyomás betegségét, továbbá az 56. Bk. vélemény II/4. pontja szem előtt tartásával azt, hogy a szakértői vélemény szerint a vádlott személyisége elősegíthette a bűncselekmény elkövetését. A vádlott javára értékelhetőnek tartotta a sértettnek és családjának írt, megbánást kifejező leveleit.

[20] A vádlott az utolsó szó jogán megbánásának adott hangot, és előadta, hogy ennek kifejezéseként minden hétvégén imádkozik a sértettért, a vallásban keresi a megkönnyebbülést.

[21] A védő és a vádlott által bejelentett fellebbezések tartalmára figyelemmel a Fővárosi Ítéletábrla az elsőfokú ítéletet az azt megelőző bírósági eljárással együtt a Be. 590. § (1) és (2) bekezdése alapján teljes körűen bírálta felül.

[22] A teljes körű felülbírálatra tekintettel a másodfokú bíróság vizsgálta az ügyben az eljárási szabályok megtartását, az ítélet megalapozottságát, az ítéletnek a bűnösség megállapítására, a bűncselekmény minősítésére, a büntetés kiszabására vonatkozó rendelkezéseit, valamint az indokolás helyességét.

[23] A másodfokú bíróság a felülbírálat során megállapította, hogy a törvényszék az eljárása során az eljárási szabályokat maradéktalanul betartotta, hatályon kívül helyezést eredményező abszolút vagy relatív eljárási szabálysértésre a jogosultak sem hivatkoztak.

[24] Helyesen járt el a törvényszék, amikor az ügyész által a 2021. augusztus 19. napján előterjesztett vádiratban tett bizonyítási indítványra tekintettel a pergazdaságossági szempontok maradéktalan szem előtt tartásával, 2021. szeptember 7. napján kelt végzésével az igazságügyi orvosszakértői vélemény kiegészítését rendelte el.

[25] Helyesen járt el a törvényszék akkor is, amikor a Be. 198. § (1) bekezdésében írtak alapján elutasította szakértő szakértőként való kirendelésére és az általa adott és a védő által csatolt vélemény szakvéleményként való értékelésére vonatkozó védelmi indítványt, tekintettel arra, hogy annak Be. 190. § (1) és (2) bekezdésében írt feltételei nem álltak fenn. Nem tévedett, amikor a védő által csatolt magánszakvéleményt okiratként értékelte.

[26] Az elsőfokú bíróság az előkészítő ülést a Be. LXXVI. fejezetében írt szabályok betartásával folytatta le. A vádlott felé intézett figyelmeztetések a jegyzőkönyv tanúsága szerint mindenre kiterjedőek voltak és mindenben megfeleltek a törvényi előírásoknak.

[27] Az előkészítő ülésen a vádlott a vádirat szerinti cselekményben a bűnösségét nem ismerte el, tagadta a terhére rótt bűncselekmény elkövetését, ezért a törvényszék a Be. 503. § (1) bekezdése alapján a vádról tárgyaláson határozott.

[28] A másodfokú bíróság a felülbírálat során megállapította, hogy a törvényszék a tárgyalás során is maradéktalanul betartotta az eljárási szabályokat. Törvényesen járt el, amikor a 2022. március 10. napján tartott előkészítő ülésen előterjesztett védői bizonyítási indítványok egy részéről nyomban határozott, azoknak helyt adott, így tanú8, a 4. számú tanú, a szakértők meghallgatására irányuló indítványnak. A törvényszék az ítéletében meggyőzően számot adott az egyéb bizonyítási indítványok elvetésének indokairól. A vádlottat, a tanúkat (így tanú9, tanú3, tanú3né, 1. sz. tanú, 3. számú tanú, tanú7, 2. számú tanú), és az igazságügyi orvosszakértőket törvényes kioktatásban, figyelmeztetésben részesítette. Az ügy egyéb bizonyítékait is törvényes formában tette a bizonyítás anyagává. A jogosultak hatályon kívül helyezést eredményező eljárási szabálysértésre egyebekben nem is hivatkoztak.

[29] A törvényszék a szükséges bizonyítási eljárást lefolytatta, a bizonyítékokat teljes körűen, az ügyiratokban rögzített tartalommal vette számba, azokat a egyenként és összességükben is értékelte, meggyőző és okszerű mérlegeléssel állapította meg ennek alapján az ítéleti tényállást.

[30] A vádlott a büntetőjogi felelősségét az eljárás során mindvégig tagadta, illetőleg a 2019. október 12-én foganatosított gyanúsított kihallgatásakor elismerte a bűncselekmény elkövetését azzal, hogy jogos védelmi helyzetre hivatkozott, nevezetesen arra, hogy a sértett volt az, aki provokálta, szidalmazta, majd megütötte őt, tehát a kialakult verekedés kezdeményezését a sértettre hárította. Az eljárás során több – egymásnak helyenként ellentmondó - írásbeli vallomást terjesztett elő, majd az előkészítő ülésen tagadta, hogy a sértettet megrúgta volna, azzal együtt, hogy a sértett ököllel történő többszöri megütésének tényét nem vitatta. A törvényszék a vádlott védekezésének ellenőrzésére nagyszámú – fentebb név szerint is megjelölt – tanút hallgatott meg, továbbá a tárgyaláson az igazságügyi orvosszakértők kihallgatására is sor került. Az ítéltábla álláspontja szerint a törvényszék a bizonyítékokat megfelelően értékelte, és indokolási kötelezettségének is kifogástalanul eleget tett.

[31] Nem tévedett, amikor a vádlott védekezésével szemben a tényállást a vádlott részbeni ténybeli beismerése, a tanúk vallomásai, az igazságügyi orvosszakértői vélemények, az igazságügyi elmeorvosszakértői vélemény, a pszichológus szakértői vélemény és az egyéb releváns okirati bizonyítékok értékelése alapján állapította meg, az értékelési körbe vont bizonyítékok alapján az események kétséget kizáró módon rekonstruálhatók voltak.

[32] A törvényszék ítélete [11] bekezdésétől [66] bekezdéséig ismertette, majd a [67] bekezdéstől kezdődően értékelte az általa megismert bizonyítékokat, és logikus, meggyőző magyarázatát adta annak, hogy miért nem Terhelt1 vádlott védekezését fogadta el a tényállás alapjául. A vádlott vallomása önmagában is következetlen volt, melynek minden más, az eljárás során beszerzett bizonyítási eszköz, és az abból nyert bizonyíték ellentmondott. A tanúk ugyanis egymással összhangban lévő vallomásaikban egyezően számoltak be a vádlott indokolatlan kötekedéséről, kihívó, provokatív viselkedéséről a sértettel szemben általa alkalmazott erőszakról, a sértett bántalmazásának módjáról.

[33] Bár a védelmi fellebbezés utóbb már a jogos védelmi helyzet megállapítására nem terjedt ki, de az ítéltábla megjegyzi, hogy a törvényszék ítélete [83]-[87] bekezdéséig írt indokolásában helytállóan, irathűen figyelembe vett tények alapján és logikus érvek mentén zárta ki a vádlott jogos védelmi helyzetre történő hivatkozását. Megalapozottan jutott arra a következtetésre, hogy a tényállásban rögzítettek nem vetették, nem vethették fel a vádlott tekintetében a jogos védelmi helyzet megállapíthatóságát, mivel kétséget kizáró módon lehetett arra következtetni, hogy a vádlott volt az, aki a sértettel szemben a tettelegességet elkezdte, ő intézett jogtalan támadást a sértett ellen.

[34] A fentiek alapján, a bizonyítékok összevetése, mérlegelése után a törvényszék az ítélet [2] bekezdésétől a [10] bekezdéséig terhelő tartalmú történeti tényállást állapított meg.

[35] Az elsőfokú bíróság a ténybíróság, feladata és kötelessége, hogy a vád tárgyává tett tények szempontjából lényeges bizonyítékokat hiánytalanul, egyenként és összességében értékelje, amelynek eredményeként az ítéletben a vád tárgyává tett cselekmény történeti tényállását, valamint az elkövető személyével összefüggő, a cselekményére kiható, azt befolyásoló tényeket megállapítsa.

[36] Az ítéltábla álláspontja szerint e kötelezettségének a törvényszék maradéktalanul eleget tett.

[37] A Be. 591. § (1) bekezdésében foglaltak szerint a másodfokú bíróság a határozatát az elsőfokú bíróság által megállapított tényállásra alapítja, kivéve, ha az elsőfokú bíróság ítélete megalapozatlan, illetve a fellebbezésben új tényt állítottak vagy új bizonyítékra hivatkoztak, és ennek alapján a másodfokú bíróság bizonyítási eljárást folytat le. Megállapítható, hogy vádlott és védője fellebbezésükben új tényre, új bizonyítékra nem hivatkoztak. Megállapítható továbbá az is, hogy a törvényszék teljeskörű, részletes bizonyítást folytatott le, az általa megvizsgált bizonyítékokat megfelelően értékelte, és logikus magyarázatát adta annak, hogy mely bizonyítékot miért fogadott el a tényállás alapjául.

[38] Összességében megállapítható, hogy az elsőfokú bíróság által rögzített tényállás megalapozott, mentes a Be. 592. § (1) és (2) bekezdésében írt megalapozatlansági okoktól, ezért azt a Fővárosi Ítéltábla felülbírálata alapjául elfogadta.

[39] Az irányadó tényállás alapján a törvényszék okszerűen vont le következtetést a vádlott bűnösségére a Btk.160. § (1) bekezdésébe ütköző emberölés büntette vonatkozásában.

[40] A vádlottnak és védőjének a jogi minősítést támadó fellebbezése nem alapos.

[41] A védő az emberölés büntettének és a halált okozó testi sértés büntettének elhatárolása során a tárgyi tényezők kapcsán alapvetően arra hivatkozott, hogy a vádlotti motiváció hiánya, illetve az eszközhasználat hiánya, azaz a pusztá kézzel történő bántalmazás ténye nem ad kellő következtetési alapot a vádlott ölési szándékára.

[42] Az ítéltábla utal arra, hogy a törvényszék irathűen idézte az ítélet [88] bekezdésében az igazságügyi orvosszakértői véleményt, mely szerint sértettl halála a koponyát ért nagy erejű tompa erőbehatással okozati összefüggésben létrejött többszörös koponyacsont töréssel, agyzúzódással, következményes tartós eszméletlenséggel, kétoldali

tüdőgyulladásal egyenes oksági összefüggésben, légzési és keringési elégtelenség miatt következett be.

[43] A törvényszék a 3/2013 Büntető jogegységi határozatban kifejtetteknek megfelelően járt el, körültekintően értékelve az általa megállapított tényeket. Az ítélet [88]-[94] bekezdéséig részletesen rögzített jogi indokolással a másodfokú bíróság teljes mértékben egyetértett. Nem tévedett a törvényszék, amikor a külvilágban megnyilvánuló és megismert tények elemzését (a vádlott által tanúsított erő kifejtést, annak többszöri megismétlését, elhúzódó, kitartó jellegét, a legnagyobb erővel támadott testtájékot, a sértett sérüléseit, a vádlottnak a cselekményt követően tett gunyoros, közömbösségről árulkodó kijelentése) követően, ezen ténybeli alapon vonta le azt a következtetést, hogy a vádlottat az emberölés szándéka vezette.

[44] A törvényszék a következőket, a BH2003.138. számú eseti döntésben is kimunkáltak szem előtt tartásával járt el az emberölés és a halált okozó testi sértés büntetnének elhatárolásakor. Eszerint emberölés büntetnének megállapítása indokolt, ha a terhelt a sértettet eredetileg a testi sértés okozásának szándékával ütlegeti, de a bántalmazást – a különös kegyetlen elkövetést közelítő módon – úgy folytatja, hogy a sértettnek arc- és többszörös koponyatörést, és ennek következtében néhány percen belüli halálát okozza.

[45] Jelen esetben az ítéltábla álláspontja szerint is, elfogadva, hogy a bántalmazás kezdetekor a vádlott szándéka még csak testi sértés okozására irányult, ez azonban az események során, legkésőbb a sértettnek a vasúti sínek mentén történő bántalmazásakor már átfordult a sértett életének kioltása szándékává. A sértett az igazságügyi orvosszakértői véleményben rögzítettek szerint a mentők gyors kiérkezésének és az eszméletét vesztett sértett haladéktalan ellátásának hiányában már a helyszínen életét veszítette volna, ami így a több mint egy hónapos szakosított kórházi ápolást követően következett be, a sértett a haláláig már nem nyerte vissza az eszméletét.

[46] A fentiek alapján tehát okszerűen és megalapozott érvek mentén vonta le a törvényszék azt a következtetést, miszerint az, hogy a vádlott a bűncselekmény elkövetésekor nem használt eszközt, csupán öklével bántalmazta a sértettet, valamint legalább egy alkalommal a fejtetőn megrúgta, önmagában még utalhatna az ölési szándék hiányára. Azonban a kitartó bántalmazás, annak elhúzódó jellege, az ütések száma, a vádlott által tanúsított erő kifejtés nagysága, azok irányítottsága az emberölésre irányuló szándék megállapítását kétséget kizáró módon indokolta. Az ölési szándékot támasztja alá, hogy a vádlottat többször próbálták visszatartani, de lefogásból való elengedése után folytatta a sértett üldözését és bántalmazását. Szintén az ölési szándékot támasztja alá, hogy a vádlotti ütések következtében az eszméletvesztést elvesztő, védekezésre képtelen, földön fekvő sértettet még többször, nagy erővel arcon ütötte és egy esetben a fejtetőn is megrúgta. Mindez egyértelműen az élet kioltására irányuló szándék meglétére utal, mint ahogyan az is, hogy a magatehetetlen, több sebből vérző, a felismerhetetlenségig szétroncsolt arcú sértettet hátrahagyva el kívánt távozni a helyszínről, ebben csak az odaérkező tanúk akadályozták meg.

[47] A vádlott tudata tehát a sértett halálának lehetőségét átfogta. A másodfokú bíróság álláspontja szerint azonban – eltérően a törvényszék álláspontjáról – a halál bekövetkezésével szemben közömbös volt, ha azt nem is kívánta, de abba belenyugodott, tehát az emberölés büntettét eshetőleg szándékkal követte el.

[48] Egyetértett az ítéltábla a törvényszék azon, az ítélet [94] bekezdésében kifejtett álláspontjával is, miszerint jelen esetben a sértettet ért bántalmazás a brutalitás szintjét elérte, a különös kegyetlenséggel való elkövetés megállapításához szükséges rendkívüli embertelenség és gátlástalanság határát azonban nem, bár ahhoz igen közel állt.

[49] Az enyhítésre irányuló fellebbezések sem alaposak.

[50] Az elsőfokú bíróság ítéletében helytállóan sorolta fel a büntetés kiszabása során figyelembe vehető körülményeket. Nem tévedett, amikor a vádlott terhére értékelte az önhibából eredő ittas állapotban történő elkövetést, a motiválatlan, kitartó és gátlástalan, térben és időben elhúzódó és a különös kegyetlenséget közelítő brutalitást, valamint az éjszakai elkövetést. A védő hivatkozására tekintettel utal arra a másodfokú bíróság, hogy az, hogy a törvényszék az emberölés büntettének megállapíthatóságával kötötte össze a térben és időben elhúzódó elkövetést, nem zárja ki ez utóbbi tényállítás súlyosító körülménykénti értékelését.

[51] Megalapozottan foglalt állást az elsőfokú bíróság akként, hogy a megbánó magatartás enyhítő körülményként nem vehető figyelembe, hiszen a vádlott az eljárás során mindvégig a sértetti provokációra, jogos védelmi helyzetére hivatkozott. Ennek hiteltelenségét tanúsítja a fellebbviteli bíróság szerint, hogy a maga által védekezésként állított megtámadtatása ellenére utóbb írásban többször is bocsánatot kért a sértettől és családjától. A bocsánatkérése egyebekben a sértetthez nem jutott, állapota folytán már nem juthatott el. Okkal értékelte a törvényszék enyhítő körülményként azt, hogy a vádlott kiskorú gyermek eltartására köteles, mint ahogyan – helyesen – kisebb súlyú enyhítő körülményként vette számba a vádlott terhére rótt cselekmény tárgyi súlyára tekintettel a kisebb mértékű időmúlást, és a büntetlen előéletet is.

[52] A törvény az adott bűncselekményt 5-15 évig terjedő szabadságvesztéssel rendeli büntetni. Nem helytálló az a védői hivatkozás, hogy a törvényszék a büntetés kiszabása során nem értékelte súlyuknak megfelelően az enyhítő körülményeket. A vádlott esetében a középértékű alig meghaladó tartamú szabadságvesztés kiszabásával a vádlott javára jelentkező enyhítő körülmények az ítéltábla álláspontja szerint messzemenően értékelésre kerültek. Törvényes a szabadságvesztés végrehajtási fokozata és a feltételes szabadságra bocsátás legkorábbi lehetősége időpontjának meghatározása is is.

[53] Nem tévedett az elsőfokú bíróság akkor sem, amikor a vádlottat a végrehajtandó szabadságvesztés mellett, azzal arányos időtartamban közügyektől eltiltás mellékbüntetésre is ítélte, figyelemmel arra, hogy cselekményével méltatlanná vált a közügyek gyakorlására. A másodfokú bíróság álláspontja szerint a Fővárosi Törvényszék által kiszabott büntetések megfelelően szolgálják a Btk. 79. §-ában írt büntetési célokat, ezért a büntetés enyhítésére irányuló fellebbezések eredményre nem vezethettek.

[54] A költségjegyzék alapján elvégzett számolás alapján az ítéltábla álláspontja szerint az ügyészség hivatkozásával szemben a bűnügyi költség összegét a törvényszék helytállóan rögzítette.

[55] Az elsőfokú bíróság ítéletének egyéb rendelkezései is törvényesek, ezért azokat a másodfokú bíróság a Be. 605. § (1) bekezdése alapján helybenhagyta

Budapest, 2023. június 14.

Dr. Török Zsolt s.k.
a tanács elnöke

Dr. Mészáros László s.k.
előadó bíró

Dr. Belovai Henriette s.k.
bíró

A Fővárosi Törvényszék 20.B.342/2021/45. számú ítélete a Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság 6.Bf.130/2023/10. számú végzése folytán 2023. június 14. napján jogerőre emelkedett és végrehajthatóvá vált.

Budapest, 2023. június 14.

Dr. Török Zsolt s.k.
a tanács elnöke